

Mm10: (e)Xtrem!!!

Carles Salvador & Koalasteam.com on fire

Aquest any, com en anteriors, un dels objectius de la temporada pel Carletes, amo i senyor de Montserrat (ell li diu "la Montse", tot i que alguns es pensen que parla de la seva dona) i corredor del Koala's Team, era la Matagalls Montserrat (Mm10): 83kms i uns 6000mts de desnivell acumulat. "No és gran cosa per corredors d'ultrafons experimentats, però per a mi és un bon repte.", diu el protagonista d'aquest repte.

Aquest any només la feia ell d'entre els membres de l'equip i això va fer que de seguida es decidís fer-li un seguiment paral·lel amb cotxe. Una cosa va portar l'altre, pim pam pum, i en un tres i no res ja teníem el programa fet perquè uns quants l'acompanyessin durant tot el recorregut, a trams, fent-li del que els ianquis diuen *pacers*. La cosa ja sonava professional i perillosa d'entrada, però la sorpresa va ser completa quan el Jaume Folguera (en Guido), recòrdman de la prova i amic de l'equip, el va trucar per dir-li que també l'acompanyaria uns quants kilòmetres. El nanu divendres ja estava cagadet a les calces només de pensar-hi.

Va arribar a Coll Fornic amb el Pere, el seu germà, que debutava en cursa de muntanya i, ja que s'hi posava, doncs res, què millor que un ultra! (sembla ser que va acabar amb 12h52', el germanet va coix, collons!). El temps era boirós i plovia una miqueta, però en cap moment se li va passar pel cap canviar de tàctica en quant a equipament: pantaques muntanyerus, samarreta dels koales, ampolla rollo ianqui total a la ma, i els gels i merdes que cabessin a les butxaques. Els que van fer el seguiment van comprovar al llarg de la tarda i la nit que sense cap mena de dubte era el paio que anava més precari dels gairebé 3000 brètols que la feren.

Al cap de poca estona d'arribar allà dalt, que allò semblava una manifestació anti algo o un dels dies del festival de Woodstock (per la gentada i pels ullets brillants, aquests ultrafondistes ben bé semblen drogats; alguns segur que ho hi estan....), es van anar reunint. Primer amb el Loco de la Coleta, Mr Farreti, que menys de 24 hores abans havia acompanyat al Martox en el seu sub15h a Cavalls del Vent, CdV (Martox vaja pota nen, vaja pota!!!), i poc després amb el Jaume i la Mireia, la Coletas. També van saludar la cosineta del Carletes, la Vanessa, que feia la marxa per segona vegada.

Donen l'hora: 16:28. PAM! i sortida pel corriol fins el bar, on l'esperen el Jaume, el Farreti i el Sergi, que havia saltat del cotxe del Martox feia 30" i havia pujat a l'esprint per la carretera per començar amb la tropa. El Carletes se'ns emociona en parlar-nos dels seus pacers: "Cal destacar i agrair que tots tres estaven i estan lesionats i això encara em fa agrair-los molt més que m'acompanyessin, putes màquines tots tres que n'aprenguin!!!". Ja es veu que quan el nanu s'emociona ni se'n recorda dels punts ni de les comes ni de res, ratatatatata, escriu com raja. Xiqui xiqui van fent els primers kilòmetres i passen volant. El pollet té tots els parcials marcats al full de segellar i gravats a foc al cap per fer 12 hores, però ja ens coneixem, donen la sortida i mariquita el último, així que tot i voler regular tothom sabia que sortiria a donar-ho tot des del començament, i així va ser: els parcials anaven passant i rebentant els temps de pas a cada control.

Arriben a Aiguafreda, traguets de la bota de vi de l'abuelo i amunt. Allà es va quedar el Jaume i el va prostituir... volem dir: substituir el Manolito, que ja els esperava. El Koala els va fer l'avituallament. La pujada passat Aiguafreda la van fer a l'estil "Xtremwalking total", allargant la pota a mort, i se'ls va fer curta. Anaven cremant pota, i el Farreit explica que els ulls encesos i vermells i febrils del Carletes li feien una mica de por i que no descartava que fotés un pet històric amb aquella cara desencaixada que dúia, però el nanu diu que "(jo) estava al 100% i motivat a tope!!", encara amb el jeto una mica de boig, i ens el creiem, és clar. Abans del 2on avituallament ja es va incorporar a la comitiva el Martox, que va rebre les felicitacions pel seu sub15h als CdV. Allà al 2on avituallament el Farreti va plegar, el peu li fotia mal (el que és raro és que no li fotés mal tota la resta) i no era qüestió d'apretar més la cosa. També el Manolito va plegar, aquest per anar a una festa a casa uns amics amb tablao flamenc i tot (devia voler córrer per escalfar els peuetes i no sentir-se culpable de la farra). Allà la fama dels koales es va fer notar de nou, i el protagonista va ser saludat a crit de "capità potatorta!" ... A partir d'aquell punt, "mano a mano" del Carletes amb el Sergi fins a Sant Llorenç. Seguien anant rapidets, trencant parcials i apurant com a autèntics cabrons. El Carletes riu: "i el cos no es queixava, yuhuuuuuu!!", i es torna a notar que està ben tarat, clarament.

A l'arribada a Sant Llorenç l'espectacle era servit: el Koala s'havia parit una fideuà que feia por i era l'enveja de tots els que voltaven per aquella plaça. Els nanus van arribar amb prou temps de marge (duien 45 minuts d'avantatge respecte les previsions per a 12 hores), així que el Carletes decidí fer una bona parada per menjar i beure com cal, que només de gels i barretes no viu l'ultratarat. Els companys de l'equip només feien que preocupar-se pel prota, que si jala, que si beu, que si vols tapar-te que et refredaràs... Aquí ja hi era també l'albertus, que en principi havia de fer un tram de pacer, però va seguir una de les seves tradicions més arrelades i es va rajar a darrera hora (el molt inútil). El Sergi va plegar amb el motor intacte i els genolls destrosats, així que el Jaume, que en principi només havia d'acompanyar-lo el primer tram, li diu que no vol que faci cap tram sol (si ho diu el recordman allò va a missa) i que l'acompanyarà tot el tram del Coll de la Grua fins poc abans de les Pedritxes. Moment de llagrimeta i mocador.

Després de 10 minuts de pit-stop el Jaume i el Carletes surten a tot drap cap al penúltim escoll greu de la nit, el coll de la Grua. El ritme és àgil de bon començament, el motoret incombustible del Jaume xiqui xiqui no s'escota mai; el del Carletes està tan encès d'eufòria i rauxa que sembla que rebentarà en qualsevol moment, però de moment tira que te vas. La tropa roman a sant Llorenç, degustant la fideuà del Koala i bebent brebatges recuperadors. El Farreti arriba amb la Maria, el Sergi troba la Meritxell i el Jan (vaja bèstia de nen!!), i entre els dos endrapen fins a 8 plats de fideus.

El Jaume i el pollet avancen bé, troben la riera de les Arenes molt bruta d'arbres caiguts, porqueta com ens agrada, i al cap de poc es disposen a pujar el coll de la Grua, preciosa pujada d'excursió dominguera, destrucció masiva a la Mm. Poc abans d'encetar la pujada el Carletes pren un *cop de fouet*, un gel d'aquells que poden substituir un àpat sencer, directe al torrent sanguini. Pugem el Coll de la Grua volant, no se si per el gel o per que porto a la màquina del Jaume al darrera, però la veritat es que apuro tots els trams de córrer al màxim i el Jaume em diu que pujo de puta mare i si ho diu ell.... Total que arribem als dònuts havent passat a uns quants corredors i anem sols, tenim poca gent al davant.

Arribem a la carretera poc abans de les Pedritxes i allà ja m'esperen per fer una miqueta d'avituellament i fer el relleu de pacer, em deixa el Jaume i m'agafa el súper koala, que en principi només tenia que agafar-me a Monistrol, però tampoc em vol deixar sol, i ell no m'ho ha dit però es moria de ganes de fer aquells falsos llanos de l'Obac fins el Coll del Queixal...jajajaja . Un cop arribats al coll del Queixal, baixada per la casa nova de l'Obac on també ens han animat els de l'equip i el Jaume ens ha encarat fins el corriol, no volia que perdéssim ni un segon, la baixada fins les Vendranas a fons i retallant encara temps als parcials. Aquí va ser on l'any passat em va agafar el pajarón, però aquest any la cosa anava diferent i si que estava cansat però el cos encara aguantava. Arribada a l'avituellament de Vacarisses molt bé i amb ganes de seguir, però el bon fer dels de l'equip m'obliga a que mengi.

Anem amb el koala pels carrers de Vacarisses i el Palà cagant llets, ell no s'ho pot creure, però jo tampoc, no estem trotant, estem corrents i no poc a poc. No porto gaire el control del temps total, se que anem per sota de les 12h segur, però fins que no som prop de Monistrol on entrem cagant llets, no soc del tot conscient de que tenim les 11h a tocar dels dits. No ens aturem gents a la Plaça de la Font Gran i encarem l'última pujada on encara atrapo a alguna víctima com diu el koala a un ritme força decent. Només li va faltar dur-me a coll, em portava el bidonet, m'il·luminava el camí, em donava ànims...bufff...gràcies nano. En aquest tram vaig passar el pitjor moment, quan entre els dos trams d'escales tot i que fa baixada el koala em diu de córrer i li dic que no puc ni caminar quasi. Total que modus subirval i ja al encarar el lateral de la via del Cremallera, la carretera i les últimes escales amb els ànims de la tropa i la Montse, que havia arribat just a Monistrol quan hi passàvem, eren cosa feta.

Només puc donar les gràcies a tots els que m'heu ajudat a fer-ho possible

Koala, Martox, albertus, Sergi, farreti, Manolito, jaume , Mireia i com no...Montse

I gràcies a tots els que m'heu donat suport i ànims, que sou molts, el capità potato ho ha aconseguit...jajajaja!!!!

Que n'aprenquin!!!!